

Arrest

nr. 67 215 van 26 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 mei 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat C. VAN CUTSEM *loco* advocaat D. KIRSZENWORCEL en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

M.b.t. M, A.

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U verklaart omwille van volgende problemen uw land van herkomst te hebben verlaten. Sinds 2007 werkte u bij het bedrijf (...) b.v.b.a. in Erevan. U had er een directiefunctie. Op 9 maart 2010 kreeg u er het bevel van de hoofddirecteur om 10 veiligheidsagenten, die ook politieagenten waren, te ontslaan.

Op 20 maart 2010 werd er door u een diefstal vastgesteld uit het magazijn en ging u naar de politie van K. waar u vertelde dat hun collega's dit hadden gedaan. De 10 betreffende veiligheidsagenten kregen hun ontslag op 7 april 2010. Diezelfde dag werd u met uw auto tegengehouden door een politiewagen. Vervolgens begonnen vijf politieagenten u op straat te slaan en te beledigen. Een van de vijf politieagenten was een door u ontslagen veiligheidsagent. U kreeg van hen twee dagen om uw klacht en uw verklaringen in te trekken.

Op 9 april 2010 werd u opnieuw tegengehouden door een politiewagen en geslagen door vijf politieagenten. Nadat u die dag thuiskwam, kwamen er vier politieagenten uw huis binnen. U, uw vrouw en kinderen werden toen door hen geslagen. U werd op twee plaatsen neergestoken. Vervolgens bent u naar het ziekenhuis gegaan. Een aantal dagen later ging u met uw dochter Mariam naar de stad en werd u opnieuw geslagen door politieagenten voor de ogen van uw dochter. Daaropvolgend dient u klacht in bij het hoofdpolitiekantoor in Erevan. U werd regelmatig meegenomen naar het politiekantoor en voor een paar dagen vastgehouden. Ook uw gezin werd niet met rust gelaten. Uw vrouw en kind werden op straat en op de binnenplaats bedreigd en geslagen door politieagenten. Op 20 juni 2010 werd u door uw collega Varuzjan S. gebeld met de vraag of u hem kon oppikken. Uw oudste dochter Mariam reed toen mee. Toen Varuzjan S. was ingestapt, werd u door 2 mannen gedwongen achterin in te stappen en deze brachten jullie naar een bouwwerf in de A. in Erevan. In totaal waren er ongeveer 7 gewapende mannen aanwezig, al dan niet in politieuniform. U en Varuzjan werden er zwaar geslagen. Ook uw dochter werd geslagen, met een snee op haar wenkbrauw tot gevolg. Vervolgens arriveerde R. H, een Armeense parlements lid, samen met een politieagent met een hoge functie en hij gaf het bevel jullie te doden en te begraven. Hierop kon u met uw dochter vluchten en ging u naar het ziekenhuis. U heeft het ziekenhuis via de achterkant verlaten aangezien er mensen van R. H. op de binnenplaats van het ziekenhuis stonden. Uw vriend, Armen, heeft uw vrouw en uw andere dochter naar zijn huis gebracht. Daar vertelde uw vrouw u dat een paar mensen in uw huis zijn geweest, die vertelden dat u naar het politiebureau K. moest komen. Zij noemden u een moordenaar. Die dag werd ook uw paspoort ingehouden door de politie en werd uw militair boekje door de politie verscheurd. Op 20 juni 2010 bracht Armen uw vrouw en kinderen onder bij verre familie in S. U verborg zich op diverse plaatsen. Op 11 juli 2010 hebben u, uw vrouw, T. B. (O.V. 6.667.868), en uw twee kinderen, Mariam en Silva M, Armenië verlaten. Op 7 augustus 2010 heeft u met uw gezin van Brest, Wit-Rusland, naar België gereisd met een bus. Op 9 augustus 2010 kwam u met uw gezin in België aan en de volgende dag diende u en uw vrouw een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U bent in het bezit van uw militair boekje, een oproepingsbrief met enveloppe, een krantenartikel dd. 13/05/2009, twee medische attesten dd. 23/08/2010, een medisch attest dd. 25/08/2010, een aanvraag voor psychologische hulp voor uw dochter Silva, een prestatieblad van de psycholoog voor uw dochter Silva, vier medische oproepingen voor u, een medische oproeping voor uw dochter Silva, vier psychologische attesten betreffende uw dochter Silva dd. 14/09/2010, dd. 12/10/2010, dd.15/12/2010, dd. 22/02/2011, een e-mail van de psycholoog van uw dochter Silva, uw bankkaart van het werk, een brief van de kinderpsychiater van uw dochter Silva dd. 17/11/2010, 2 medische attesten van u dd. 28/09/2010, een faxkopie van een medisch attest van u dd. 23/12/2010 en drie kopieën van voorschriften van medicijnen voor u.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U heeft namelijk niet aannemelijk kunnen maken dat u vervolging vreest op basis van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Daarbij komt ook dat u evenmin aannemelijk maakt dat u omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie niet zou kunnen rekenen op bescherming door de Armeense autoriteiten. U stelde terzake dat u twee maal klacht heeft ingediend, in maart 2010 bij de politie van de wijk K. met betrekking tot de brandstichting in uw bedrijf, en in april 2010 bij het hoofdpolitiebureau in Yerevan in verband met bedreigingen en geweldpleging tegen u (I 17). U gaat ervan uit dat men niets met deze klacht heeft gedaan vermits u precies problemen had met politieagenten. U wees er ten bewijze hiervan op dat u na uw klacht bij het hoofdpolitiebureau precies omwille van die klacht werd bedreigd door uw vervolgers. Men eiste van u dat u uw klacht zou intrekken. U heeft nooit enige verdere poging tot het vinden van bescherming ondernomen.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Zo hebben u en uw vrouw, T. B. (O.V. 6.667.868), verschillende tegenstrijdige verklaringen afgelegd, dewelke de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen ernstig in het gedrang brengen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd betreffende het tijdstip waarop 4 politieagenten op 9 april 2010 uw huis binnendrongen en waarbij u neergestoken werd en uw gezin geslagen werd. Zo verklaart u tijdens het eerste gehoor dat de 4 politieagenten uw huis binnendrongen toen u 15 à 30 minuten thuis was (CGVS 1, p. 11). Tijdens het tweede gehoor stelt u dat u een paar minuten thuis was gezien u uw woning binnenging, de deur achter u toetrok en er vervolgens op de deur werd geklopt (CGVS 2, p. 10). Uw vrouw daarentegen verklaart dat u ongeveer 1 uur thuis was toen ze binnenvielen (CGVS 2 Tatevik Beglaryan (O.V. 6.667.868), p. 2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt uw vrouw dat u toen meer dan een uur thuis was (CGVS vrouw, p. 2). Echter, geconfronteerd met diezelfde tegenstrijdigheid stelt u dat u toen slechts een paar minuten thuis was en dat uw vrouw zich in een slechte toestand bevond (CGVS 2, p. 14). Deze pogingen tot verklaringen zijn niet afdoende gezien ze geen verklaringen bieden voor de vaststelling dat u en uw vrouw een significant verschillend tijdstip vermelden waarop de 4 politieagenten op 9 april 2010 uw huis binnendrongen. Uw verklaring dat uw vrouw zich toen in een slechte toestand bevond (CGVS 2, p. 14), vermag niet te verklaren waarom uw vrouw niettemin een specifieke inschatting geeft van de duur van uw aanwezigheid in huis, die verschilt van uw inschatting van de duur van uw aanwezigheid toen.

Daarenboven biedt deze uitleg van u geen verklaring voor de tegenstrijdigheid binnen uw eigen verklaringen.

Eveneens hebben u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afgelegd betreffende de manier waarop u in het bezit bent geraakt van de door u neergelegde convocatie. Immers, u meent dat de convocatie via uw vriend Armen van uw schoonmoeder bij u is terechtgekomen (CGVS 1, p.7 ; CGVS 2, p. 12 & 15). Dit bent u te weten gekomen van Armen zelf (CGVS 2, p. 12). Uw vrouw daarentegen stelt dat zijzelf de convocatie bij haar moeder is gaan halen, dat ze u telefonisch hiervan op de hoogte heeft gebracht en dat u Armen naar haar heeft gestuurd om de convocatie op te halen (CGVS T. B. 2, p. 3).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat u het zich niet meer kan herinneren en dat Armen deze convocatie aan u heeft gegeven (CGVS 2, p. 15). Deze verklaring is niet afdoende gezien redelijkerwijs van u verwacht kan worden dat u en uw vrouw hieromtrent gelijklopende verklaringen afleggen. Immers, volgens uw vrouw was u hiervan op de hoogte (CGVS vrouw 2, p. 3).

Eveneens dient opgemerkt te worden dat u zich niet meer kan herinneren of uw vrouw op de hoogte was van de komst van Armen vooraleer hij op 20 juni 2010 voor de deur stond om uw vrouw en uw dochter Silva op te halen en dat u denkt uw vrouw niet te hebben gesproken vooraleer Armen haar en uw dochter Silva naar u had gebracht (CGVS 2, p. 8). Echter, uw vrouw stelt dat u haar die avond gebeld en gezegd heeft dat Armen haar en Silva zou komen ophalen (CGVS vrouw 1, p. 8 ; CGVS vrouw 2, p. 2).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat u het zich niet meer kan herinneren of u haar al dan niet gebeld heeft (CGVS 2, p. 8). Deze verklaring is niet afdoende gezien redelijkerwijs van u verwacht kan worden dat u en uw vrouw hieromtrent gelijklopende verklaringen afleggen. Deze vaststelling doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovenstaande tegenstrijdigheden en incoherenties doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ter bevestiging van het vastgesteld gebrek aan geloofwaardigheid in uw hoofde dient te worden gewezen op onderzoeksresultaten van de informatiedienst Cedoca van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd. Cedoca heeft onderzoek verricht naar de door u vermelde agressie door lijfwachten van R. H. rond 20 juni 2010. Uit dit onderzoek blijkt dat Varuzjan S., manager van voetbalclub A, tijdens een persconferentie inderdaad heeft verklaard dat hij, nadat zijn voetbalploeg een wedstrijd had gewonnen, naar een bouwwerf werd gevoerd waar hij door R. H., parlementair en voorzitter van de Armeense voetbalbond, en diens lijfwachten werd in elkaar geslagen. Mede slachtoffer van deze agressie waren, luidens de verklaringen van S., een niet nader genoemde medewerker van hem en diens zevenjarige dochter. Echter, uit deze informatie blijkt ook dat deze daad van agressie heeft plaatsgevonden op 15 november 2008, en niet rond 20 juni 2010 zoals u beweerde. U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS 2, p. 13). U had er echter geen verklaring voor. Van de door u anders gedateerde daad van agressie werd, ondanks nazicht in verschillende informatiebronnen geen spoor teruggevonden. Gezien het profiel van de twee betrokken protagonisten, S. en H, gezien er reeds een ernstige confrontatie was geweest op 15 november 2008, dient het onwaarschijnlijk te worden genoemd dat er zich een sterk gelijkende confrontatie tussen deze twee protagonisten zou hebben voorgedaan ongeveer anderhalf jaar na de eerdere confrontatie van 15 november 2008.

Bijgevolg versterkt bovenstaand onderzoeksresultaat de vaststelling van de ongeloofwaardigheid van uw asielverklaringen.

Voor zover u meent bepaalde zaken niet te kunnen herinneren omdat u geheugenproblemen heeft (CGVS 1, p. 8 ; CGVS 2, p. 2 & 9), dient opgemerkt te worden dat u geen overtuigend bewijs heeft van de door u verklaarde geheugenproblemen (CGVS 1, p. 8 ; CGVS 2, p. 2 & 9). Immers, wat de twee door u neergelegde medische attesten dd. 23/08/2010 betreft, dient opgemerkt te worden dat ze louter informatie bevatten betreffende de plaats en grootte van door u opgelopen littekens. De vier medische oproepingen voor u tonen enkel aan dat u een afspraak had bij een neuroloog. Uw twee medische attesten dd. 28/09/2010 en een faxkopie van uw medisch attest dd. 23/12/2010 tonen aan dat u tics heeft omwille van stress, doch bevatten geen informatie betreffende de oorzaak van de stress. Van geheugenproblemen wordt hierin geen enkele melding gemaakt. Wat de drie voorschriften voor medicatie betreft, dient te worden opgemerkt dat dit niet beschouwd kan worden als een medisch attest en bijgevolg kunnen ze geenszins de door u verklaarde geheugenproblemen aantonen. Voor wat betreft het psychologisch attest van uw dochter Silva dd. 12/10/2010 waarin melding wordt gemaakt dat u geheugenproblemen zou hebben, dient vastgesteld te worden dat het een psychologisch attest van uw dochter Silva betreft en bijgevolg kan dit attest niet worden aanzien als medisch attest u betreffende. Uit de medische stukken die u aanreikt, kan aldus niet worden afgeleid dat u in het bijzonder aan geheugenproblemen zou lijden, laat staan dat u niet bij machte zou zijn om een coherent verhaal uiteen te zetten. Dit blijkt overigens niet uit de gegevens vervat in het administratief dossier. Integendeel blijkt dat u in staat bent uw asielrelaas chronologisch en gestructureerd te vertellen en dat uw gehoor rijk is aan details, met de daarbij behorende data (zie bijvoorbeeld CGVS 1, p. 9 & 11-13). Bijgevolg kunnen de door u verklaarde geheugenproblemen geen verklaring zijn voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en de lacunes in uw asielrelaas.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u per bus van Brest, Wit-Rusland, naar België bent gereden en de Poolse grens gepasseerd bent (CGVS 1, p. 8-10). Echter, u weet niet welke documenten voor u door de smokkelaar werden gebruikt tijdens de busrit van Brest naar België en u wist niet dat u naar België zou gaan (CGVS 1, p. 8-9). Dit is niet aannemelijk. Immers, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoeelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kan geven over de voor u gebruikte reisdocumenten. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van vertrek, verborgen te houden. Deze vaststelling doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw militair boekje bevat louter identiteitsgegevens die niet ter discussie staan en kan bijgevolg bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw bankkaart bevat geen informatie over de door u verklaarde problemen en kan bovenstaande conclusie niet wijzigen. Wat het krantenartikel dd. 13/05/2009 betreft, dient opgemerkt te worden dat het artikel dateert van voor de door u verklaarde problemen en dat, zowel uit uw verklaringen als uit de vertaling ervan, blijkt dat het krantenartikel geen informatie bevat over u of de door u verklaarde problemen (CGVS 1, p. 7 ; vertaling document 8). Bijgevolg kan dit krantenartikel bovenstaande conclusie niet wijzigen. Wat de oproepingsbrief met enveloppe betreft, dient verwezen te worden naar de eerder vermelde tegenstrijdigheden tussen u en uw vrouw omtrent de manier waarop u in het bezit bent geraakt van deze oproepingsbrief. Bovendien stelt de oproepingsbrief enkel dat u als getuige wordt opgeroepen in het kader van een beschuldiging van Varuzjan S. (CGVS 1, p. 7), doch bevat geen informatie betreffende de door u aangehaalde problemen. Het medisch attest dd. 25/08/2010 bevat enkel informatie over de plaats en grootte van een litteken in de buurt van de wenkbrauw van uw dochter Silva, doch bevat geen informatie betreffende de oorzaak van dit litteken. De aanvraag voor psychologische hulp voor uw dochter Silva, de medische oproeping voor Silva en het prestatieblad van

de psycholoog voor Silva tonen enkel aan dat psychologische hulp voor Silva werd aangevraagd en verkregen. De vier psychologische attesten betreffende uw dochter Silva dd.14/09/2010, dd. 12/10/2010, dd.15/12/2010, dd. 22/02/2011, de e-mail van de psycholoog van uw dochter Silva, een brief van de kinderpsychiater van uw dochter Silva dd. 17/11/2010 tonen aan dat uw dochter Silva psychologische problemen gekregen heeft die hun oorsprong kennen in Armenië. In één attest, meer bepaald het attest van een psycholoog, opgemaakt op 12/10/2010, wordt een concreet verband gelegd

tussen de precare psychologische toestand van uw dochter Silva en feiten van agressie in Armenië. Er werd ook vermeld dat u werd geslagen in Armenië. Voor deze verwijzing door deze psycholoog naar voornoemde oorzaken kan deze zich enkel baseren op de verklaringen van de betrokken gezinsleden. Er kan immers niet worden aangenomen dat hij als getuige aanwezig was bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Er kan dan ook niet worden gesteld dat deze medische attesten vermogen op te wegen tegen de hierboven opgesomde vaststellingen van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielverklaringen. De overige documenten werden reeds besproken.

U verklaart dat uw dochter Silva psychologische problemen heeft gekregen door de problemen die u en uw gezin in Armenië hebben gekend (CGVS 2, p. 2). Echter, gezien bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde problemen in Armenië. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat de door u ingeroepen psychologische problemen van uw dochter Silva verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

en

M.b.t. B, T.

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn en van Armeense origine te zijn. Op 11 juli 2010 heeft u uw land van herkomst verlaten en op 10 augustus 2010 heeft u in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot, A. M. (O.V. 6.667.868), werden aangehaald. Omwille van de problemen van uw man werd uw dochter geslagen door de wijkagent.

U bent in het bezit van uw geboorteakte, de geboorteakte van uw man, de geboorteakte van uw dochter S. M. en een duplicaat van de geboorteakte van uw dochter M. M.

B. Motivering

U verklaart dat u uw asielaanvraag heeft ingediend omwille van de problemen van uw man, A.M. (O.V. 6.667.868) (CGVS 1, p. 8). Omwille van de problemen van uw man werd uw dochter geslagen door de wijkagent (CGVS 1, p. 8). U verklaart zelf geen andere problemen te hebben gekend (CGVS 1, p. 11). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, A. M. (O.V. 6.667.868), de beslissing is genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de verklaarde asielmotieven vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie en omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vaststellingen die hiertoe hebben geleid werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw echtgenoot :

“Er dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U heeft namelijk niet aannemelijk kunnen maken dat u vervolging vreest op basis van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Daarbij komt ook dat u evenmin aannemelijk maakt dat u omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie niet zou kunnen rekenen op bescherming door de Armeense autoriteiten. U stelde terzake dat u twee maal klacht heeft ingediend, in maart 2010 bij de politie van de wijk K. met betrekking tot de brandstichting in uw bedrijf, en in april 2010 bij het hoofdpolitiebureau in Yerevan in verband met bedreigingen en geweldpleging tegen u (I 17). U gaat ervan uit dat men niets met deze klacht heeft gedaan vermits u precies problemen had met politieagenten. U wees er ten bewijze hiervan

op dat u na uw klacht bij het hoofdpolitiebureau precies omwille van die klacht werd bedreigd door uw vervolgers. Men eiste van u dat u uw klacht zou intrekken. U heeft nooit enige verdere poging tot het vinden van bescherming ondernomen.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Zo hebben u en uw vrouw, T. B. (O.V. 6.667.868), verschillende tegenstrijdige verklaringen afgelegd, dewelke de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen ernstig in het gedrang brengen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd betreffende het tijdstip waarop 4 politieagenten op 9 april 2010 uw huis binnendrongen en waarbij u neergestoken werd en uw gezin geslagen werd. Zo verklaart u tijdens het eerste gehoor dat de 4 politieagenten uw huis binnendrongen toen u 15 à 30 minuten thuis was (CGVS 1, p. 11). Tijdens het tweede gehoor stelt u dat u een paar minuten thuis was gezien u uw woning binnenging, de deur achter u toetrok en er vervolgens op de deur werd geklopt (CGVS 2, p. 10). Uw vrouw daarentegen verklaart dat u ongeveer 1 uur thuis was toen ze binnenvielen (CGVS 2 T.B. (O.V. 6.667.868), p. 2).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt uw vrouw dat u toen meer dan een uur thuis was (CGVS 2 vrouw, p. 2). Echter, geconfronteerd met diezelfde tegenstrijdigheid stelt u dat u toen slechts een paar minuten thuis was en dat uw vrouw zich in een slechte toestand bevond (CGVS 2, p. 14). Dez pogingen tot verklaringen zijn niet afdoende gezien ze geen verklaringen bieden voor de vaststelling dat u en uw vrouw een significant verschillend tijdstip vermelden waarop de 4 politieagenten op 9 april 2010 uw huis binnendrongen. Uw verklaring dat uw vrouw zich toen in een slechte toestand bevond (CGVS 2, p. 14), vermag niet te verklaren waarom uw vrouw niettemin een specifieke inschatting geeft van de duur van uw aanwezigheid in huis, die verschilt van uw inschatting van de duur van uw aanwezigheid toen.

Daarenboven biedt deze uitleg van u geen verklaring voor de tegenstrijdigheid binnen uw eigen verklaringen.

Eveneens hebben u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afgelegd betreffende de manier waarop u in het bezit bent geraakt van de door u neergelegde convocatie. Immers, u meent dat de convocatie via uw vriend Armen van uw schoonmoeder bij u is terechtgekomen (CGVS 1, p.7 ; CGVS 2, p. 12 & 15). Dit bent u te weten gekomen van Armen zelf (CGVS 2, p. 12). Uw vrouw daarentegen stelt dat zijzelf de convocatie bij haar moeder is gaan halen, dat ze u telefonisch hiervan op de hoogte heeft gebracht en dat u Armen naar haar heeft gestuurd om de convocatie op te halen (CGVS T. B. 2, p. 3).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat u het zich niet meer kan herinneren en dat Armen deze convocatie aan u heeft gegeven (CGVS 2, p. 15). Deze verklaring is niet afdoende gezien redelijkerwijs van u verwacht kan worden dat u en uw vrouw hieromtrent gelijklopende verklaringen afleggen. Immers, volgens uw vrouw was u hiervan op de hoogte (CGVS vrouw 2, p. 3).

Eveneens dient opgemerkt te worden dat u zich niet meer kan herinneren of uw vrouw op de hoogte was van de komst van Armen vooraleer hij op 20 juni 2010 voor de deur stond om uw vrouw en uw dochter Silva op te halen en dat u denkt uw vrouw niet te hebben gesproken vooraleer Armen haar en uw dochter Silva naar u had gebracht (CGVS 2, p. 8). Echter, uw vrouw stelt dat u haar die avond gebeld en gezegd heeft dat Armen haar en Silva zou komen ophalen (CGVS vrouw 1, p. 8 ; CGVS vrouw 2, p. 2).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat u het zich niet meer kan herinneren of u haar al dan niet gebeld heeft (CGVS 2, p. 8). Deze verklaring is niet afdoende gezien redelijkerwijs van u verwacht kan worden dat u en uw vrouw hieromtrent gelijklopende verklaringen afleggen. Deze vaststelling doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovenstaande tegenstrijdigheden en incoherenties doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ter bevestiging van het vastgesteld gebrek aan geloofwaardigheid in uw hoofde dient te worden gewezen op onderzoeksresultaten van de informatiedienst Cedoca van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd. Cedoca heeft onderzoek verricht naar de door u vermelde agressie door lijfwachten van R. H. rond 20 juni 2010. Uit dit onderzoek blijkt dat Varuzjan S., manager van voetbalclub A, tijdens een persconferentie inderdaad heeft verklaard dat hij, nadat zijn voetbalt ploeg een wedstrijd had gewonnen, naar een bouwwerf werd gevoerd waar hij door R.H. parlementair en voorzitter van de Armeense voetbalbond, en diens lijfwachten werd in elkaar geslagen. Mede slachtoffer van deze agressie waren, luidens de verklaringen van S., een niet nader genoemde medewerker van hem en diens zevenjarige dochter. Echter, uit deze informatie blijkt ook dat deze daad van agressie heeft plaatsgevonden op 15 november 2008, en niet rond 20 juni 2010 zoals u beweerde. U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS 2, p. 13). U had er echter geen verklaring voor. Van de door u anders gedateerde daad van agressie werd, ondanks nazicht in verschillende informatiebronnen geen spoor teruggevonden. Gezien het profiel van de twee betrokken protagonisten, S. en H, gezien er reeds een ernstige confrontatie was geweest op 15 november 2008,

dient het onwaarschijnlijk te worden genoemd dat er zich een sterk gelijkende confrontatie tussen deze twee protagonisten zou hebben voorgedaan ongeveer anderhalf jaar na de eerdere confrontatie van 15 november 2008. Bijgevolg versterkt bovenstaand onderzoeksresultaat de vaststelling van de ongeloofwaardigheid van uw asielverklaringen.

Voor zover u meent bepaalde zaken niet te kunnen herinneren omdat u geheugenproblemen heeft (CGVS 1, p. 8 ; CGVS 2, p. 2 & 9), dient opgemerkt te worden dat u geen overtuigend bewijs heeft van de door u verklaarde geheugenproblemen (CGVS 1, p. 8 ; CGVS 2, p. 2 & 9). Immers, wat de twee door u neergelegde medische attesten dd. 23/08/2010 betreft, dient opgemerkt te worden dat ze louter informatie bevatten betreffende de plaats en grootte van door u opgelopen littekens. De vier medische oproepingen voor u tonen enkel aan dat u een afspraak had bij een neuroloog. Uw twee medische attesten dd. 28/09/2010 en een faxkopie van uw medisch attest dd. 23/12/2010 tonen aan dat u tics heeft omwille van stress, doch bevatten geen informatie betreffende de oorzaak van de stress. Van geheugenproblemen wordt hierin geen enkele melding gemaakt. Wat de drie voorschriften voor medicatie betreft, dient te worden opgemerkt dat dit niet beschouwd kan worden als een medisch attest en bijgevolg kunnen ze geenszins de door u verklaarde geheugenproblemen aantonen. Voor wat betreft het psychologisch attest van uw dochter Silva dd. 12/10/2010 waarin melding wordt gemaakt dat u geheugenproblemen zou hebben, dient vastgesteld te worden dat het een psychologisch attest van uw dochter Silva betreft en bijgevolg kan dit attest niet worden aanzien als medisch attest u betreffende. Uit de medische stukken die u aanreikt, kan aldus niet worden afgeleid dat u in het bijzonder aan geheugenproblemen zou lijden, laat staan dat u niet bij machte zou zijn om een coherent verhaal uiteen te zetten. Dit blijkt overigens niet uit de gegevens vervat in het administratief dossier. Integendeel blijkt dat u in staat bent uw asielrelaas chronologisch en gestructureerd te vertellen en dat uw gehoor rijk is aan details, met de daarbij behorende data (zie bijvoorbeeld CGVS 1, p. 9 & 11-13). Bijgevolg kunnen de door u verklaarde geheugenproblemen geen verklaring zijn voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en de lacunes in uw asielrelaas.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u per bus van Brest, Wit-Rusland, naar België bent gereden en de Poolse grens gepasseerd bent (CGVS 1, p. 8-10). Echter, u weet niet welke documenten voor u door de smokkelaar werden gebruikt tijdens de busrit van Brest naar België en u wist niet dat u naar België zou gaan (CGVS 1, p. 8-9). Dit is niet aannemelijk. Immers, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kan geven over de voor u gebruikte reisdocumenten. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van vertrek, verborgen te houden. Deze vaststelling doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw militair boekje bevat louter identiteitsgegevens die niet ter discussie staan en kan bijgevolg bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw bankkaart bevat geen informatie over de door u verklaarde problemen en kan bovenstaande conclusie niet wijzigen. Wat het krantenartikel dd. 13/05/2009 betreft, dient opgemerkt te worden dat het artikel dateert van voor de door u verklaarde problemen en dat, zowel uit uw verklaringen als uit de vertaling ervan, blijkt dat het krantenartikel geen informatie bevat over u of de door u verklaarde problemen (CGVS 1, p. 7 ; vertaling document 8). Bijgevolg kan dit krantenartikel bovenstaande conclusie niet wijzigen. Wat de oproepingsbrief met enveloppe betreft, dient verwezen te worden naar de eerder vermelde tegenstrijdigheden tussen u en uw vrouw omtrent de manier waarop u in het bezit bent geraakt van deze oproepingsbrief. Bovendien stelt de oproepingsbrief enkel dat u als getuige wordt opgeroepen in het kader van een beschuldiging van Varuzjan S. (CGVS 1, p. 7), doch bevat geen informatie betreffende de door u aangehaalde problemen. Het medisch attest dd. 25/08/2010 bevat enkel informatie over de plaats en grootte van een litteken in de buurt van de wenkbrauw van uw dochter Silva, doch bevat geen informatie betreffende de oorzaak van dit litteken. De aanvraag voor psychologische hulp voor uw dochter Silva, de medische oproeping voor Silva en het prestatieblad van de psycholoog voor Silva tonen enkel aan dat psychologische hulp voor Silva werd aangevraagd en verkregen. De vier psychologische attesten betreffende uw dochter Silva dd.14/09/2010, dd. 12/10/2010, dd.15/12/2010, dd. 22/02/2011, de e-mail van de psycholoog van uw dochter Silva, een brief van de kinderpsychiater

van uw dochter Silva dd. 17/11/2010 tonen aan dat uw dochter Silva psychologische problemen gekregen heeft die hun oorsprong kennen in Armenië. In één attest, meer bepaald het attest van een psycholoog, opgemaakt op 12/10/2010, wordt een concreet verband gelegd tussen de precare psychologische toestand van uw dochter Silva en feiten van agressie in Armenië. Er werd ook vermeld dat u werd geslagen in Armenië. Voor deze verwijzing door deze psycholoog naar voornoemde oorzaken kan deze zich enkel baseren op de verklaringen van de betrokken gezinsleden. Er kan immers niet worden aangenomen dat hij als getuige aanwezig was bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Er kan dan ook niet worden gesteld dat deze medische attesten vermogen op te wegen tegen de hierboven opgesomde vaststellingen van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielverklaringen. De overige documenten werden reeds besproken.

U verklaart dat uw dochter Silva psychologische problemen heeft gekregen door de problemen die u en uw gezin in Armenië hebben gekend (CGVS 2, p. 2). Echter, gezien bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde problemen in Armenië. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat de door u ingeroepen psychologische problemen van uw dochter Silva verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980." De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw man, de geboorteakte van uw dochter Silva en het duplicaat van de geboorteakte van uw dochter Mariam bevatten enkel identiteitsgegevens betreffende u en uw gezin, doch bevatten geen informatie met betrekking tot de door u verklaarde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Verzoekers voeren een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 1, (A) 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze en met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Verzoekers voeren tevens aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het CVGS acht, ten onrechte, dat verzoekers geen ernstige elementen aanbrengen die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in hun land van herkomst in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en dat in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, ze geen risico lopen op het lijden van ernstige schade in verband met de subsidiaire bescherming. Verzoekers menen de volgende argumenten te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Verzoekers kunnen niet kan akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissingen. Eerst en vooral, wordt er niet getwijfeld aan hun identiteit, hun herkomst, nationaliteit, en politieke activiteiten. Verder heeft hij talloze bewijzen voorgelegd met betrekking tot zijn vervolgingsproblemen. Zo legde hij onder andere bewijzen voor de psychische effecten van zijn vervolging op hem en op zijn dochters, een oproepingsbrief, krantenartikelen. Ook verwijzen verzoekers naar de bewijsregels. Zij stellen dat de graad van bewijs genuanceerd is en dat het aantonen dat vervolging redelijk mogelijk is, kan volstaan. Dat geoordeeld werd dat men rekening dient te houden met geheel der elementen van het dossier en niet enkel van de ongunstige elementen tot erkenning van de status van vluchteling (R.V.S., nr6O.093 van 16/01/1996; R.V.S. 28/10/1997, nr. 69.217). Betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voeren verzoekers aan dat zij dienaangaande nooit enige argumentatie hebben kunnen naar voor brengen. Zij stellen dat er zich aldus een probleem stelt op het vlak van de rechten van verdediging en het principe van behoorlijk bestuur. Verzoekers werpen op dat de bestreden beslissing ten onrechte voorbijgaat aan de verklaarde reisroute en identiteitscontrole: Betreffende de reisweg bevestigden verzoekers dat alles werd geregeld door de passeur. Zelfs als verzoeker zijn

paspoort verborgen houden -quid non- is dit geen essentiële element in zijn relaas maar wel de geleden vervolgingen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal, vindt dat al de tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden (..) ondermijnen de algemene geloofwaardigheid. Er dient op te worden gewezen dat de verklaringen van verzoeker geen tegenstrijdigheden bevatten en dat de inhoud ervan overeenstemt met de bewijzen die hij voorlegde (bvb oproepingsbrief). Bovendien betreffen de zogenaamde tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden daarenboven details zoals bvb hoe lang de politieagenten bij hem thuis bleef: Was het 30 min of 1 uur'!! Dit betreft een voor het asielrelaas onbelangrijk detail en is te wijten aan stress en vermoeidheid. Betreffende de inhoud van de motieven van de bestreden beslissingen betogen verzoekers dat het relaas van verzoekers zeer duidelijk en helder is. Op de eerste auditie dd. 23/09/2010 was geen enige sprake van tegenstrijdigheden. De feiten dateren van maart 2009 t.e.m juli 2010. Verzoeker nam toen geen medicatie en de feiten waren vers in hun geheugen. Aangaande de tegenstrijdigheden die vastgesteld werden tussen tijdens de tweede auditie dd 23/02/2011, bijna een jaar na de feiten hebben zich verzoekers beperkt tot de feiten, zonder evenwel gebeurtenissen weg te laten. Tijdens het bijna 4 uur verhoor bij de verwerende partij dat zeer moeizaam verliep omwille van de emotionele toestand van verzoeker, die het hem soms moeilijk maakte om in detail en op coherente wijze te vertellen wat er gebeurd was. Toch aarzelde verzoeker, zo stelt hij, op geen enkel moment over de feiten die hij weergaf en bleven zijn antwoorden steeds consistent. Verzoeker verklaarde bij de tweede auditie dat hij met geheugen- en tikproblemen kampte, zodat vermeende tegenstrijdigheden en gebrek aan details niet noodzakelijk de geloofwaardigheid in twijfel kunnen trekken. Bovendien had de raadsman van verzoekers duidelijk gevraagd om rekening te houden met de zware medicatie van verzoeker die zijn geheugen kon aantasten. Men vindt geen spoor van deze verklaringen. De medische attesten en voorschriften bevestigen dat hij veel medicatie neemt voor zijn psychische problemen. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker, en die van zijn vrouw te wijten zijn aan:

- Aangaande de activiteiten van haar man en haar beperkte kennis, voert verzoekster aan dat er niet kan verwacht worden dat zij details kan geven over de incidenten die gebeurd zijn met haar man. Zij was toen niet aanwezig. Verzoeksters man praatte ook weinig over die incidenten om zijn vrouw te besparen en niet angstig te maken.

- de traumatische ervaringen die zij beleefd hebben.

- Verzoekster verklaarde uitdrukkelijk het incidenten niet te weten en deed uiteindelijk een schatting. Thans wordt aangewreven dat deze informatie vaag zou zijn. Hun relaas is niet dermate ongeloofwaardig. Deze gebeurtenissen hebben een grote shock bij haar/voor iedereen veroorzaakt, waardoor zij bepaalde zaken wenst te vergeten of gewoon is vergeten. Gewettigde angst van vervolging in geval van terugkeer naar Armenië. Aangezien dat de verzoekers gewettigd angst hebben voor hun leven indien zij naar Armenië verdreven zouden worden. Verzoekers merken op dat de bestreden beslissing ook niet ingaat op het gegeven dat de actuele situatie in Armenië momenteel de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen rechtvaardigen. Dat de verzoekers vervolgd werden omdat verzoeker politieagenten heeft laten ontslaan. Dat deze vervolgingen aangemoedigd of tenminste door de Armeense overheden getolereerd zijn, dat de verzoekers te vergeefs de hulp aangevraagd hebben bij dezelfde overheden. Hij heeft klacht ingediend, maar er werd geëist dat hij zijn klacht zou intrekken. Het is een bekend feite dat omkoping en nepotisme vaak voorkomen bij ambtenaren en vertegenwoordigers van de openbare macht in Armenië die daar slechts zelden voor worden vervolgd of afgezet, en corruptie een ernstig probleem is bij ordehandhavers waarbij misbruiken niet worden gerapporteerd uit vrees voor vergelding. Dat in geval van verdrijving van de verzoeker naar Armenië, de overheden verschillende drukkende en vernederende maatregelen zullen treffen ter hunne opzicht, zoals in het verleden is gebeurd. Reden waarom verkeren verzoekers dan ook in de absolute onmogelijkheid terug naar Armenië te gaan. Dat het artikel 1 van de Conventie van Genève, de vluchteling definieert als zijnde de persoon die terecht angst heeft vervolgd te worden wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit lidmaatschap aan een bepaalde Sociale groep of zijn politieke opinies, die zich in buitenland bevindt waarvan ze de nationaliteit heeft en die niet kan of wegens zijn angst de bescherming van zijn land wil aanvragen. Artikel 1 vraagt niets anders dan een angst; Dat de angst subjectief is en geapprecieerd moet worden rekening houdend met de persoonlijke en familiale antecedenten van de eisende partij (I-I.C.R., "Guide des Procédures et Critères", Genève, 1979, p.12); Dat de angst een geesteszaak is en een subjectieve conditie: Dat haar vaststelling een "appreciatie van de persoonlijkheid van de verzoeker" impliceert want " de psychologische reacties van de individu's zijn niet noodzakelijk dezelfde in dezelfde omstandigheden" (F.CREPEAU, "Le droit d'asile : de l'hospitalité au contrôle migratoire", Bruylant, 1995,p.78). Dat de Guide des Procédures et Critères opheft dat de bedreigingen tegen het leven of de vrijheid steeds vervolgingen zijn (op cit., punt 5)"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439, RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoekers zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Ten aanzien van verzoekster werd een zogenaamde 'volgbeslissing' genomen, aangezien zij haar asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door haar echtgenoot werden aangehaald. Derhalve kan ook wat haar betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft bijgevolg duidelijk gemotiveerd op basis van welke afweging hij gekomen is tot het nemen van zijn beslissingen.

- Verzoeker heeft talloze bewijzen voorgelegd met betrekking tot zijn vervolgingsproblemen.

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangehaalde problemen met politieagenten die hij als veiligheidsagent diende te ontslaan in zijn bedrijf, vallen buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de vervolging zou zijn ingegeven door één van de in de Conventie van Genève bepaalde criteria. Evenmin maakte verzoeker aannemelijk omwille van één van de criteria van de Conventie niet te kunnen rekenen op bescherming van de Armeense autoriteiten. Het feit dat verzoeker problemen kende met politieagenten betekent niet dat hij geen beroep zou kunnen doen op nationale bescherming. Verzoeker heeft immers nagelaten de bescherming van hogere politieke en/of gerechtelijke instanties in te roepen. De internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Daarnaast heeft de commissaris-generaal tegenstrijdige verklaringen tussen de verzoekers onderling vastgesteld die de geloofwaardigheid van hun asielaanvragen ernstig in het gedrang brengt.

- Betreffende de reisweg bevestigen verzoekers dat alles werd geregeld door de passeur.

Verzoekers gaven aan per bus van Brest, Wit-Rusland, naar België te zijn gereden en de Poolse grens gepasseerd te zijn. Verzoekers weten niet welke documenten voor hen door de smokkelaar werden gebruikt tijdens de busrit van Brest naar België en zij wisten niet dat zij naar België zouden gaan. Dit is ongeloofwaardig gelet op de informatie terug te vinden in het administratieve dossier waaruit blijkt dat bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat verzoekers geen informatie kunnen geven over de voor hen gebruikte reisdocumenten gezien redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij hun reis grondig voorbereidden teneinde het risico om tijdens een van de controles door de mand te vallen, te minimaliseren. Verzoekers weerleggen deze vaststellingen niet doch herhalen dat alles geregeld werd door een passeur. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de afgelegde reisroute (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004).

- Verzoeker wijst erop dat zijn verklaringen geen tegenstrijdigheden bevatten en dat de inhoud ervan overeenstemt met de bewijzen die hij voorlegde. Bovendien betreffen de zogenaamde tegenstrijdigheden onnauwkeurigheden en details.

Verzoekers opmerkingen missen feitelijke grondslag. Verzoekers legden immers tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot een aantal essentiële elementen in hun asielrelazen. Verzoekers legden onderling tegenstrijdige verklaringen af betreffende het tijdstip waarop 4 politieagenten op 9 april

2010 hun huis binnendrongen en waarbij verzoeker neergestoken werd en zijn gezin geslagen werd. Verzoekers legden eveneens tegenstrijdige verklaringen af betreffende de manier waarop verzoeker in het bezit is geraakt van de convocatie. Daarnaast blijkt uit de onderzoeksresultaten van de informatiedienst Cedoca, terug te vinden in het administratieve dossier, dat Varuzjan S., manager van voetbalclub A, tijdens een persconferentie inderdaad heeft verklaard dat hij, nadat zijn voetbalt ploeg een wedstrijd had gewonnen, naar een bouwwerf werd gevoerd waar hij door R. H, parlementair en voorzitter van de Armeense voetbalbond, en diens lijfwachten werd in elkaar geslagen. Mede slachtoffer van deze agressie waren, luidens de verklaringen van S., een niet nader genoemde medewerker van hem en diens zevenjarige dochter. Echter, uit deze informatie blijkt ook dat deze daad van agressie heeft plaatsgevonden op 15 november 2008, en niet rond 20 juni 2010 zoals verzoeker beweerde. Van de door verzoeker anders gedateerde daad van agressie werd, ondanks nazicht in verschillende informatiebronnen door de commissaris-generaal, geen spoor teruggevonden. Verzoekers brengen evenmin deze informatie aan in hun verzoekschrift. Bovenstaande tegenstrijdigheden kunnen moeilijk afgedaan worden als onnauwkeurigheden en details en tasten de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvragen op fundamentele wijze aan.

- Verzoeker geeft aan dat hij bij zijn tweede gehoor met geheugen-en tikproblemen kampte zodat vermeende tegenstrijdigheden en gebrek aan details niet noodzakelijk de geloofwaardigheid in twijfel kunnen trekken. Verzoekers werpen op dat hun raadsman duidelijk gevraagd heeft om rekening te houden met de zware medicatie van verzoeker die zijn geheugen kon aantasten. Van deze verklaringen vindt men geen spoor terug. De medische attesten en voorschriften bevestigen dat hij veel medicatie neemt voor zijn psychische problemen.

Verzoeker gaf tijdens zijn gehoren te kennen geheugenproblemen te hebben. Dit werd duidelijk genoteerd in beide gehoorverslagen. Echter, verzoeker slaagde er niet in een overtuigend bewijs neer te leggen van deze geheugenproblemen zoals blijkt uit de uitgebreide motivering aangaande de medische attesten die verzoeker neerlegde. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een medisch attest toe van 17 mei 2011 opgesteld door een psycholoog. Hierin wordt melding gemaakt van "troubles de mémoire dûs à un état dissocié". In dit attest wordt niet aangegeven dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure. Dit blijkt overigens evenmin uit de gegevens vervat in het administratieve dossier. Verzoeker was in staat zijn asielrelaas chronologisch, gestructureerd en gedetailleerd te vertellen. Bijgevolg kunnen de door verzoeker verklaarde geheugenproblemen geen verklaring zijn voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en lacunes in zijn asielrelaas.

- Verzoekster voert aan dat van haar niet kan verwacht worden dat zij details kan geven over de incidenten die gebeurd zijn met haar man. Zij was toen niet aanwezig. Verzoeker praatte ook weinig over die incidenten om haar te sparen.

Verzoekster overtuigt niet. De vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers onderlinge verklaringen betreffen feiten waar verzoekster zelf ook bij aanwezig was of in betrokken was. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. Dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Verzoekers beroepen zich voor hun verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere elementen dan deze van hun asielrelaas. Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, niet worden toegekend. Volledigheidshalve wordt toegevoegd dat verzoekers evenmin aannemelijk maakten geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de Armeense autoriteiten. In hun verzoekschrift brengen verzoekers eveneens geen elementen aan die wijzen op een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 c) van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen zijn op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC